

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE DAG DAT DE PAUS UITGLEED

Een komedie met zeep

door

Carl Eyckmans

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2003
Nr.2340

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE DAG DE PAUS UITGLEED* op te voeren moet de naam van auteur *CARL EYCKMANS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1996/220/35
ISBN 90-385-0448-9

© 1996 Toneelfonds J. Janssens/Carl Eyckmans
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

3 dames - 4 heren

Modest Vereycken, 43, is al jaren werkloos en kijkt dag en nacht televisie.

Maria Vereycken, 42, echtgenote van Modest is een thuiswerkende vrouw en zij vat dat zeer letterlijk op. De stofzuiger is altijd in haar buurt.

Agnes Vereycken, 18, is jong en knap en altijd verleidelijk.

René Vereycken, 24, is de ernst van de familie.

Blanche Van Looy, 21, de grote liefde van René.

Rik Van Looy, 19, zeer verliefd op Agnes.

Gust Van Looy, 45, vader van Blanche en Rik, ex-directeur van Modest, huisbaas, weekend-directeur van Agnes. Zeer rijk.

DECOR

Een eenvoudige huiskamer met twee deuren. (Eén leidt naar de hal, de andere naar de rest van het huis.) Een televisie en een stofzuiger zijn noodzakelijk. Op het salontafeltje staan enkele lege bierblikjes.

E E R S T E B E D R I J F

(Modest kijkt televisie. Maria stofzuigt.)

MODEST : Ze kennen er niets van. Geen ballen. Brede opklaringen. Dat zal wel. Kijkt eens naar buiten, jongens! Het regent al weken, al maanden. Niet te verwonderen dat iedereen ziek is... Ziek... Dat is verdomme nog waar ook... Ik ben ziek. Heb ik mijn pillen al genomen? Toch straf dat ik dat altijd vergeet. *(roept)* Maria! Maria! *(Maria hoort hem niet en vermits zij met de rug naar hem toe staat, merkt zij ook niet dat hij met de armen zwaait om haar aandacht te trekken.)* Maria! Hoe is dat nu mogelijk dat zij mij niet hoort! Zij is toch maar aan één kant doof! *(Hij kijkt rond en vindt een leeg blikje. Hij gooit het naar Maria en raakt haar op de rug. Zij schrikt hevig.)*

MARIA : Zeg, wat is er? Mij zo doen schrikken. Gij zijt zeker niet goed!

MODEST : Nee, ik ben niet goed. Ik ben al weken niet goed. Daar gaat het juist over.

MARIA : Waarover?

MODEST : Ik ben niet goed en als ik beter wil worden moet ik mijn pillen op tijd pakken.

MARIA : Doe dat dan. Ik hou u toch niet tegen.

MODEST : Gij weet maar al te goed dat... Zeg, kunt gij dat ding niet even afzetten als ik tegen u spreek?

MARIA : Waarom? Gij zet uw ding toch ook niet af.

MODEST : Er is een groot verschil tussen uw ding en dat van mij. Uw ding maakt alleen maar lawaai en van mijn ding kunt ge iets leren. Dat geeft informatie.

MARIA : Moet gij maar eens proberen de kamer proper te krijgen met wat uw ding u leert.

MODEST : Het is hier al proper. Ge hebt deze voormiddag al eens gestofzuigd.

MARIA : Toch ligt er stof. Ge ziet het niet maar ik weet dat het er is.

MODEST : Hoe kan dat?

MARIA : Dat is iets dat ik geleerd heb van uw ding.

MODEST : Van welk ding?

MARIA : Van uw televisie. Van wat anders? Voor de rest hebt gij niets waar een mens iets van kan leren.

MODEST : Vijfentwintig jaar geleden dacht ge daar wel anders over.

MARIA : Vijfentwintig jaar geleden waart gij ook niet ziek en ziek en ziek.

MODEST : Ziek, ja. Gij weet dat ik juist genezen ben van een zware keelontsteking en ge moogt mij geloven of niet: ze begint opnieuw pijn te doen. En weet ge hoe dat komt,

MARIA : Geen flauw idee van.

MODEST : Ik moet roepen om mij verstaanbaar te maken en dat hangt zo erg mijn keel uit dat zij er pijn van begint te doen.

MARIA : Als gij de keel toeknijpt van die brede opklaringen dan zet ik mijn stofzuiger een minuut af. Eén minuutje, niet langer want ik heb nog veel te doen.

(Modest gebruikt de afstandsbediening om de televisie af te zetten. Tegelijkertijd duwt Maria op de toets van de stofzuiger. Wie dacht dat het nu stil zou worden in huize Vereycken vergist zich want ergens in het huis zingt Luciano Pavarotti uit volle borst.)

MODEST : Het is niet waar!

MARIA : Ik begrijp niet hoe één van mijn kinderen zo een lawaai kan verdragen.

MODEST : Het is om ziek van te worden.

MARIA : Gij kunt dus gerust zijn.

MODEST : Waarom?

MARIA : Gij zegt dat gij al ziek zijt dus kunt ge het niet meer worden.

MODEST : Het is toch nog maar eens een bewijs dat de jeugd geen respect heeft. Hij weet dat zijn vader hier zit te lijden, dat zijn vader stilte nodig heeft en toch staat dat gejang keihard. Maria, zeg hem dat hij dat onmiddellijk moet afzetten.

MARIA : (*Gaat naar de deur die naar de trap leidt en roept.*) René! René! Renéeeee!!

RENE : (*uit de verte*) Ja?

MARIA : Zet dat gekrijs af!

RENE : (*uit de verte*) Het is Pavarotti!

MARIA : Al is het de keizer van China... ik wil het niet horen. (*Het wordt stil in huis*)

MODEST : Dat doet deugd.

MARIA : Dat moogt ge wel zeggen.

MODEST & MARIA : (*samen*) Legt mij nu eens uit...

MODEST & MARIA : (*samen*) Wat moet ik uit...

MODEST : (*kijkt op zijn horloge*) Als we nog iets willen zeggen, zullen we vlug moeten zijn want binnen vijf minuten begint het nieuws.

MARIA : Zo heeft een mens eigenlijk nooit rust.

MODEST : Ge hebt gelijk. Aan het gezinsleven denken die reporters niet.

MARIA : 't Zou nochtans gemakkelijk op te lossen zijn.

MODEST : Hoe?

MARIA : Als er een half uur per dag niet werd uitgezonden dan hadden de mensen tijd om te praten.

MODEST : Dat zou het zijn. Vierenzestig zenders hebben en toch een half uur niets te zien.

MARIA : Daar zou zwaar tegen geprotesteerd worden.

MODEST : Natuurlijk! Door mensen die niets te vertellen hebben. (*Kijkt op zijn horloge*) Nog vier minuten.

MARIA : Waar zouden we over praten?

MODEST : Zo direct weet ik dat niet. Maar we zouden daar over kunnen nadenken. De woensdag spreken we het

onderwerp van de donderdag af en de donderdag dat van de vrijdag en de vrijdag...

MARIA : Jaja, ge moet u zo druk niet maken. Ik versta u wel.

(René komt binnen met een boek onder de arm.)

MODEST : Lap! Daar gaan ons drie minuten ontspanning.

RENE : Ma, pa, ik zou eens met jullie willen praten.

MARIA : Amai, hij is nog serieuzer als anders.

MODEST : Dat hebt gij heel goed gezien, Maria. Ik herken dat direct.

RENE : Wat, pa?

MODEST : Ik heb de laatste jaren heel wat levenservaring opgedaan.

MARIA : Hoe kan dat nu? Gij komt nooit buiten.

MODEST : Dat is juist maar...

MARIA : Maak het kort. De tijd vliegt snel.

MODEST : Maria, gij moet mij tegenspreken als ik iets zeg dat niet waar is... Als ik in een film of een feuilleton een zoon de kamer zie binnenkomen en die zegt tegen zijn ouders...

RENE : Ma! Pa! Ik zou toch echt eens met jullie willen praten.

MODEST : Juist, René! Dat zegt die zoon.

MARIA : Nog twee minuten.

MODEST : En als die zoon dat zegt dan zeg ik tegen uw moeder... ge moet het zeggen als ik lieg, Maria... dan zeg ik! "Maria, die jongen heeft problemen." Is dat waar of niet, Maria?

MARIA : Ge hebt gelijk. Gij herkent dat direct.

MODEST : Ze hebben het in de week nog gezegd en ik moet ze gelijk geven: de televisie heeft een hoge opvoedkundige waarde.

MARIA : Ja. Ouders leren hoe ze met hun kinderen moeten omgaan.

RENE : Hoe reageren die feuilleton-ouders op die zoon die het moeilijk heeft?

MARIA : Het is bijna zover.

RENE : Wat bedoelen die ouders daar in hemelsnaam mee?

MARIA : Ge moet uw neus niet overal tussensteken, Reneeke. Ik sprak tegen uw vader.

MODEST : Maria, gij zijt veel te streng. Hij mag toch weten dat wij binnen iets meer dan een minuut...

RENE : Gaat er iets gebeuren?

MARIA : Dat is ook een stomme opmerking. Er gebeurt toch altijd iets. De wereld is gelukkig groot genoeg en heeft zonder ophouden verrassingen in petto. Maar dat is voor morgen of voor overmorgen.

RENE : Wat wilt ge daar mee zeggen, ma?

MODEST : Ons ma wilt zeggen dat wij binnen één minuut gaan zien naar wat er al gebeurd is... naar het nieuws op de RAI... Dat is de Italiaans televisie.

RENE : Maar jullie verstaan toch geen woord Italiaans!

MARIA : Daar hebt ge toch geen last van als de klank afstaat.

MODEST : Van beelden maken kennen die spaghetti-eters iets.

MARIA : Ja, weet ge dat nog, vader... die brand in die supermarkt... we verstonden niet hoe ze de kleur van de vlammen zo schoon hadden kunnen krijgen.

RENE : Maar ma! Hoe is dat mogelijk! Ge weet toch dat er daar meer dan twintig doden waren!

MODEST : Ge moet zo niet roepen tegen uw moeder. Ze is maar aan één kant doof. Natuurlijk weten we dat. Wij hebben er ik weet niet hoeveel van het dak zien springen. Wij zaten hier bij wijze van spreken op de beste plaatsen. Het was prachtig!

MARIA : Sommigen stonden in brand...

RENE : Ma! Beseft gij wel dat dat mensen waren! Dat waren ook ouders van kinderen en kinderen van ouders.

MARIA : Hij begint weeral geleerd te doen.

MODEST : Natuurlijk beseft ons ma dat! Wat moest ze volgens u doen? Huilen? Gij denkt toch niet dat er één Italiaan een traan zal laten als ik morgen aan mijn ziekte sterf. En ik ben ook een vader van kinderen en een kind van een vader.

MARIA : Uw vader is al lang dood.

MODEST : Mijn ziekte! Verdomme, als ik zo vergeetachtig blijf, zal ik nog zieker worden... Ma, heb ik mijn pillen nu al genomen of niet?

RENE : Pa, over welke ziekte hebt gij het?

MODEST : Voilà, dat zoontje woont met ons onder één dak en dat weet niet eens... Als gij wat minder naar die Keizer van China zou luisteren en wat meer naar ons...

MARIA : Uw vader is vorige week anderhalve kilo afgevallen.

RENE : Dat zal zeker geen kwaad kunnen.

MARIA : René! Hoe durft ge zo brutaal zijn! Ga onmiddellijk uw mond spoelen en komt vóór dat ge naar bed gaat zeggen dat ge er spijt van hebt.

RENE : Ma, ik ben vierentwintig.

MODEST : In wat voor een wereld leven wij toch!

RENE : Tussen haakjes: ik ben er vorige week vier kwijtgeraakt.

MARIA : Vier wat?

RENE : Kilo's.

MARIA : Dan gaat ge morgen met mij naar de dokter.

RENE : Ik denk niet dat hij me zal kunnen helpen.

MODEST : Als het u kan troosten: mij ook niet.

RENE : Waarom komt hij hier dan drie keer op veertien dagen?

MODEST : Zien hoe hard ik achteruitgegaan ben. Ik ben misschien wel een medisch probleem.

RENE : Over problemen gesproken, pa, ik denk...

MARIA : Ja, jongen, wij weten dat gij denkt.

MODEST : Dag en nacht.

MARIA : Ge zult er nog eens een puntkoppeke van krijgen.

RENE : Pa, wilt gij eventjes luisteren?

MODEST : Nee, jongen, uw vader en moeder waren serieus met elkaar aan het praten...

RENE : Zijn de televisie en de stofzuiger dan tegelijkertijd kapotgegaan?

MODEST : ... en wij hebben geen tijd om...

MARIA : Pake, we zijn over tijd...

RENE : Daar wou ik het juist over hebben, ma.

MARIA : Pa, zet de televisie op!

RENE : Nee, wacht! Daar wou ik het net over hebben.

MODEST : Over de televisie? Dat is ook de eerste keer dat gij...

RENE : Nee! Over over tijd zijn!

(Agnes komt binnen, een opgetutte wervelwind. Een diep uitgesneden blouse, een zeer kort rokje...)

AGNES : Wie is er over tijd?

MODEST : Wat doet gij hier?

MARIA : Moet gij niet op school zijn?

AGNES : Ge moogt nooit een vraag met een vraag beantwoorden, pake. Dat hebt gij mij zelf geleerd.

MARIA : Precies alsof gij alles onthoudt wat wij u zeggen.

AGNES : Oei, oei, oei, zijn wij slecht gehumeurd? Weet ge wat? Ik zal even terug buiten gaan. Als ik dan terug binnen kom, verwacht ik een stralende goede morgen en wil ik weten wie er over tijd is. *(Zij keert zich met zwier en verlaat met slaande deur de kamer.)*

RENE : Het is niet te geloven dat dat mijn zuster is.

AGNES : *(Komt terug binnen)* Goede morgen! *(Zij wacht op een antwoord dat zij niet krijgt)* Menslief, wat ben ik toch echt in een gezellige familie geboren!

MARIA : Als ge u kunt verbeteren, moet ge dat maar doen.

AGNES : Ma, ge moet eens rondkijken. Pa zit daar met een gezicht als een donderwolk, mijn grote broer staat daar met zijn billen tegen elkaar geknepen alsof hij

dringend moet maar niet kan. En in het midden van de kamer staat de stofzuiger. Als ge het goed bekijkt is dat, als ge mij niet meerekent, de sympathiekste van de familie. Die stofzuiger blinkt tenminste!

MODEST : Agnes, zwijgt! Ons ma en ik waren aan het proberen gezellig met mekaar te praten maar dat schijnt hier niet te kunnen. Eerst komt uw broer...

AGNES : Nu ge het zegt. 't Is hier stil. Is uw speelgoed kapot?

MARIA : Welk speelgoed?

AGNES : Hebben de televisie en de stofzuiger het tegelijkertijd opgegeven? Nu begrijp is waarom gij in de rouw zijt, pa. Op zo een bijzondere dag het nieuws van de RAI missen... Dat is een rasechte ramp!

MODEST : Een bijzondere dag?

MARIA : Is er dan iets gebeurd?

AGNES : Weten jullie echt nog van niets? Dat is sterk!

MODEST : Maar zegt dan iets, verdomme!

RENE : Ik vraag mij af wanneer er eens iemand naar mij gaat luisteren.

MARIA : Als gij iets van gelang te zeggen had, dan had ge dat al lang kunnen doen.

MODEST : Zwijgen! Allemaal!

AGNES : Ik versta niet waarom ik nu niet mag zeggen wat er...

MARIA : Agnes, doe uw mond open en spreekt!

RENE : Zustertje, ik heb het gevoel dat gij een heel geslepen spelletje aan het spelen zijt.

AGNES : Waarom denkt ge dat, broertje?

RENE : Als het in uw eigen voordeel is, kunt gij uw hersenen wel gebruiken.

AGNES : Gij zijt toch de enige slimme van de familie. Gij zijt ooit nog een echte student geweest.

RENE : Ge weet goed genoeg dat gij hun nu moogt vragen wat ge wilt. Ze zeggen "ja" vóór zij uw vraag begrepen hebben.

AGNES : Bedankt, broertje. Uw slim koppeke brengt mij op een idee. Daar zou een domme dienstster als ik nooit alleen opgekomen zijn.

MODEST : Is dat nu gedaan met dat gebekvecht?

MARIA : Als jullie ruzie willen maken, doe dat dan straks.

AGNES : Waar waren wij ook al weer over bezig?

MARIA : Agnes, probeer ons niet zot te krijgen!

MODEST : Welk nieuws hebben wij gemist?

AGNES : Oh ja, pa. Nu ik er aan denk... mijn vriend heeft thuis een paar kleine probleempjes. Ik heb hem gezegd dat hij hier maar een paar dagen moet komen slapen. Daar hebben jullie toch niets tegen?

MODEST : Nee, nee, het is al goed.

MARIA : Wat was er te zien op de televisie dat wij door het gezever van uw broer gemist hebben?

RENE : Het is toch om dood te vallen!

AGNES : Niet doen, René! Gij zijt nog veel te jong. Eens goed nadenken... Wat is er allemaal gebeurd op onze wrede wereldbol? Oh ja: ik weet het weer. Ten eerste: in de buurt van Napels is er een vliegtuig gevallen. De brokstukken liggen kilometers verspreid.

MODEST : Daar had de RAI zeker knappe beelden van.

MARIA : Die zullen ze straks nog wel uitzenden.

AGNES : Dat weet ik niet, make. Het zou kunnen dat zij niets meer mogen laten zien.

MODEST : Waarom niet?

MARIA : Dat zou ik ook wel eens willen weten.

AGNES : Er was sprake van een bom in het vliegtuig. Een aanslag. De beelden worden waarschijnlijk achtergehouden voor het onderzoek.

MODEST : Dat is het toppunt! Wij mogen niets zien omdat één of andere gek op de gedachte gekomen is...

MARIA : Maak u niet kwaad, pake. Dat helpt niets.

RENE : Ons ma heeft gelijk, pa. Het voornaamste is toch dat vriendje nummer zoveel, het is niet bij te houden, een aanslag mag komen plegen op ons privéleven.

- AGNES : De ene mens heeft wat meer succes dan de andere.
- RENE : Wees maar voorzichtig, pa. Want wij hebben ook een bom in huis. Een sexbom.
- AGNES : René, als gij mij lastig valt, kan ik mij niet meer herinneren wat er gebeurd is.
- MODEST : Dat vliegtuig was niet alles!
- AGNES : Bijlange niet!
- RENE : Nog een geluk dat er geen beelden gemaakt worden van het leven van mijn zuster... Want die zouden zeker ook achtergehouden worden.
- MARIA : René! Het kan mij niet schelen dat gij al vierentwintig zijt... Maar zo lang gij onder ons dak woont, moet gij u gedragen zoals wij dat willen.
- AGNES : Ten tweede: de paus is in zijn badkamer uitgegleden over een stuk zeep.
- MARIA : Het is toch niet waar!
- RENE : Ik veronderstel dat de brokstukken tot op het Sint-Pietersplein lagen?
- MODEST : René! Gij moest u schamen!
- AGNES : Ja, broertje, nu valt ge toch echt uit de toon.
- RENE : Dat spijt mij verschrikkelijk, zusje. Maar om dat goed te maken, zal ik u helpen uw verhaaltje af te maken.
- AGNES : Ik heb uw hulp niet nodig.
- RENE : Een grote broer moet nu en dan toch zijn goed hart tonen.
- MODEST : En hoe is het met hem?
- AGNES : Met wie?
- MODEST : Wat een vraag! Over wie zijn we aan het spreken?
- AGNES : Ah, ge bedoelt mijn vriend! Och, op het moment heeft hij het een beetje moeilijk maar ik denk wel dat hij er met mijn hulp en liefde...
- MARIA : Maar nee!!
- AGNES : Hoe nee??
- RENE : Ge moet u niet ongerust maken. Hij heeft alleen maar wat lichte kneuzingen.

AGNES : Maar nee!!

RENE : Hoe nee??

AGNES : Hij is niet gewond of zoiets. Het is zijn hart. Het zijn, hoe zeggen ze dat, emotionele problemen.

MODEST : Van een stuk zeep in de badkamer krijgt ge toch geen emotionele problemen?

AGNES : Oh, gij hebt het over de paus en niet over mijn vri...

RENE : Ge ziet, zusje, dat ge uw hoofdje er altijd goed moet bijhouden als ge verhaaltjes verzint.

AGNES : Stopt maar met de slimste van de familie te spelen!

RENE : Het ergste is dat wij van dat ongeluk vanavond ook niets gaan zien.

MODEST : Waarom niet?

MARIA : Het zou oneerlijk zijn als ze zoiets voor de mensen verzwijgen.

RENE : (*fluistert*) Dat is waar. Maar er wordt gefluisterd dat een kardinaal er dat stuk zeep met opzet gelegd heeft.

MODEST : Dat is dus een aanslag.

MARIA : In wat voor een wereld leven wij toch!

AGNES : Hoe weet gij dat, René?

RENE : Ik kreeg een vlaag van helderziendheid. Misschien kwam er wel een engel bij mij op bezoek.

AGNES : Leugenaar!

MODEST : Hoe weet gij dat eigenlijk van dat vliegtuig en van de paus, Agnes?

AGNES : Gehoord op de radio. Op mijn kamer.

RENE : Dan heeft die engel daar ook een bezoekje gebracht. Want er zitten al meer dan twee jaar geen batterijen meer in die radio. Toch is dat een geruststelling.

AGNES : Wat?

RENE : Het is een bewijs dat de hemel zelfs kippen zonder kop niet laat vallen.

AGNES : Ochgottekes! Uw hoofd zit vol. Maar wat zijt gij er mee? Gij moogt een hele dag achter een schrijfmachine

- zitten. Briefjes overtikken die gij niet eens zelf moogt opstellen.
- RENE : Proficiat! Zijt gij daar helemaal alleen opgekomen. Waar hebt gij dat geleerd? Toch niet op school zeker? Want daar zijt gij de laatste tijd niet veel meer. Of is het vandaag weer vakantie?
- MODEST : René, daar moet gij u niet mee bemoeien. Dat zal ik haar wel vragen.
- RENE : Vraag het haar dan! Zij is achttien jaar en zij moet nog drie jaar doen vóór zij een papiertje in haar hand heeft waarop staat dat zij een gediplomeerde dienstster is.
- AGNES : In de hotelschool leert ge veel meer dan opdienen.
- RENE : Ge had beter leren koken. Daar hadden wij allemaal iets aan gehad. Of is vriendje nummer zoveel misschien kok?
- AGNES : Hij heeft het veel verder gebracht.
- RENE : Dan is hij zeker astronaut!
- AGNES : Ik zou willen dat gij naar de hel liep.
- MARIA : Weten jullie wat ik zou willen?
- RENE : Ja, ma, ik weet wat gij gaat zeggen.
- MODEST : Laat uw moeder uitspreken!
- MARIA : Ik zou willen dat er één dag voorbijging zonder dat jullie ruzie maken.
- AGNES : Vandaag is het mijn schuld niet.
- MODEST : René, waarom doet gij zo vervelend tegen uw zuster?
- AGNES : Hij doet gewoon. Hij is zo geboren.
- RENE : Is dat zo verwonderlijk? Ik kom hier binnen om over een probleem te spreken en geen mens luistert. En zij komt binnen met een pak verzinsels en iedereen is één en al oor.
- MODEST : Hoe kan zo een jonge kerel als gij problemen hebben. Gij hebt een goede thuis, een goede job...
- MARIA : Iedereen heeft wel eens een probleem. Ik heb nu ook een probleem.